

ע"פ 67156/03/17 - מדינת ישראל נגד יצחק דיין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 יוני 2017

עפ"ג 67156-03-17 מדינת ישראל נ' דיין

לפני: כב' הנשיא אברהם טל - אב"ד

כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

כב' השופטת נאווה בכור

המעוררת מדינת ישראל

נגד המשיב יצחק דיין

נוכחים:

ב"כ המעוררת עו"ד רועי ברק, עו"ד צור חוטה (מטעם מס הכנסה)

המשיב ובאת כוחו עו"ד קרן זרקו זמיר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיב הורשע על פי הודאתו בת"פ 28613-03-14 (בית משפט השלום בנתניה) באי הגשת מאזן של החברה שהוא היה בעליה בשנת 2010 וכן ב-14 מקרים של אי העברת ניכויים של אותה חברה באותה שנה.

המשיב נידון ל-6 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין ולהתחייבות בסכום של ₪ 40,000 בתנאים המפורטים בגזר הדין.

בפתח הדיון בערעור ביקש ב"כ המעוררת לקבל כראיה נוספת הרשעה קודמת של המשיב משנת 2007 בעבירות מס וזאת מאחר וב"כ המשיב טענה בבית משפט קמא כי אין למשיב הרשעות קודמות בעבירות מס.

לטענתו, בזמן ניהול ההליך בבית משפט קמא לא יכול היה לדעת דבר ההרשעה הקודמת שכן היא לא עודכנה במרשם הפלילי, דהיינו, בגיליון ההרשעות הקודמות שבו עיין.

איננו מקלים ראש בדברים שבאו מפי ב"כ המשיב בכל הקשור להעדר עבר פלילי של המשיב בעבירות מס, אך אנו מקבלים את הסבר ב"כ המשיב שהדברים נמסרו על סמך גיליון ההרשעות הקודמות שהוצג בפניה במהלך הטיעונים לעונש וכאשר המשיב עצמו לא אמר לה כי יש לו הרשעה קודמת בעבירות מס, למרות שידע עליהן.

חרף האמור לעיל, נראה לנו כי המחדל רובץ לפתחה של המערערת שכן כאשר מדובר בגזר דין שניתן בשנת 2007 וגיליון ההרשעות הקודמות מתייחס למצב המרשם הפלילי בשנת 2016, מן הראוי היה שההרשעה הקודמת תהיה מעודכנת בגיליון הרישום הפלילי וכך לא יוטעה ב"כ המערערת שהופיע בבית משפט קמא ולא יוטעה גם בית משפט קמא לחשוב שאין למשיב עבר פלילי בעבירות מס.

מאחר והמחדל נובע מסיבות הקשורות במערערת, גם אם לא נעשה בכוונה, הרי הוא נעשה בשל רשלנות ואנו דוחים את הבקשה לקבל את ההרשעה הקודמת שיש למשיב בעבירות מס.

באשר לערעור גופו - טוען ב"כ המערערת בהודעת הערעור ובטיעוניו בפנינו כי שגה בית משפט קמא כאשר התייחס לאי הגשת המאזן ולאי העברת הניכויים במשך שנת מס כאירוע אחד אלא מן הראוי היה להתייחס אליו כשני אירועים.

כך גם טוען ב"כ המערערת כי שגה בית משפט קמא כאשר התייחס שלא כראוי באי העברת הניכויים על ידי המשיב, במיוחד כאשר אלה לא הועברו עד היום, גם אם המשיב הוכרז כפושט רגל.

ב"כ המערערת טוען בדבר חומרתה של העבירה של אי העברת ניכויים ואין בהיותו של המשיב פושט רגל כדי להקל עמו בעניין זה.

באשר למתחם הענישה שקבע בית משפט קמא, טוען ב"כ המערערת שגם אם מדובר במתחם נכון, הרי מיקומו של המשיב ברף התחתון של המתחם איננו מוצדק, במיוחד כאשר המחדלים הקשורים באי העברת הניכויים לא הוסרו עד עצם היום הזה.

לכן טוען ב"כ המערערת כי מן הראוי היה להחמיר בעונש, למקם את המשיב בחלקו העליון, אם לא בחלקו האמצעי של המתחם שקבע בית משפט קמא, ולהטיל על המשיב עונש מאסר שלא יפחת מ-7 חודשים וקנס במתחם שבין 8,500 ₪ ל-29,200 ₪ לכל אחת מהעבירות ובסך הכל קנס שלא יפחת מ-30,000 ₪.

ב"כ המשיב תומכת בגזר הדין של בית משפט קמא וטוענת כי בית משפט קמא התחשב בכל השיקולים הראויים, לרבות אי הסרת המחדל בכל הקשור להעברת הניכויים, וכן לנסיבותיו האישיות של המשיב ובכך שעסקו קרס והוא העדיף לשלם את שכר עובדיו במקום להעביר את הניכויים.

לטענתה, בהיות המשיב פושט רגל מוכרז, אין מקום להטיל עליו קנס שכן לא יוכל לשלם אותו בשל קיומם של נושים אחרים ואין מקום להטיל עליו עונש של מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, לאור הנסיבות המקלות.

עיון בגזר הדין של בית משפט קמא מעלה כי הוא התייחס לחומרת עבירות המיסים שפוגעות בעיקרון השוויון ומונעות גביית מס.

בית משפט קמא התחשב לקולא במצבו הכלכלי של המשיב, בהיותו פושט רגל, בעובדה שהעבירות בוצעו באותה שנת מס ושיש בהן משום אירוע אחד ולכן קבע מתחם עונש הולם אחד.

צדק בית משפט קמא כאשר קבע את מקומו של המשיב ברף התחתון של המתחם לאור מצבו והסרת המחדל של אי הגשת המאזן ולא התעלם מכך שהמחדל הקשור באי העברת הניכויים לא הוסר.

בעניין זה הדגיש בית משפט קמא את היותו של המשיב פושט רגל שאיבד את כל רכושו וגם אם רצה להסיר את המחדל, לא יכול היה לעשות כן בשל מצבו המשפטי.

לא למותר לציין בעניין זה שלא הוכח בפנינו כי רשויות המס לא פעלו להסרת המחדל, דהיינו, לא הגישו תביעה לגורמים המטפלים בפשיטת הרגל להסיר את המחדל על ידי הכללתו של החוב כחלק מחובות המשיב בהליך פשיטת הרגל, ולו בדיון קדימה.

לאור כל האמור לעיל, צדק בית משפט קמא כאשר מיקם את המשיב ברף התחתון של מתחם הענישה, שמקובל עלינו, אך נראה לנו כי אין למצות את הדין עם המשיב על ידי הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות או מאחורי סורג ובריח וניתן במקרה כזה להסתפק בקנס שהמשיב יוכל לעמוד בו, גם בהיותו פושט רגל.

לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור וקובעים כי המשיב ישלם קנס בסכום של ₪ 4,000 או חודש מאסר תמורתם.

הקנס ישולם ב-5 תשלומים רצופים ושווים של 800 ₪ כל אחד החל מיום 15.9.17 ובכל 15 לחודש עד לפירעון המלא.

לא יפרעו שני תשלומים רצופים, יעמוד כל הקנס לפירעון מיידי וגבייתו תועבר למרכז לגביית קנסות.

יתר חלקי גזר הדין בת"פ 28613-03-14 (בית משפט השלום בנתניה) יעמדו בתוקפם.

ניתן והודע היום כ"ו סיוון תשע"ז, 20/06/2017 במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.

נאוה בכור, שופטת

שמואל בורנשטיין,
שופט

אברהם טל, נשיא
אב"ד

